

N:o 1.

Ank. till Riksd. Kansli den 15 Febr. 1877, kl. 1 e. m.

Andra Kammarens Tredje Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 1, angående Herr N. J. Boströms motion rörande underdånig skrifvelse om en afgift för rättigheten att idka jagt å matnyttigt villebråd.

Med förmälan att jagten här i landet, hvilken, om den väl och förståndigt vårdades och idkades, borde vara af stort värde, nu blefve allt mer och mer förstörd och värdelös, hvartill den mest bidragande orsaken skulle vara mängden af tillfällighetsjägare och krypskyttar, har Herr *N. J. Boström* från Skaraborgs län uti afgifven, till Andra Kammarens Tredje Tillfälliga Utskott remitterad, motion (N:o 26) föreslagit en underdånig skrifvelse från Riksdagen till Kongl. Maj:t med anhållan, »att hvar och en, som vill idka jagt å matnyttigt villebråd, skulle för den personliga rättigheten dertill årligen betala en afgift af 20 kronor, hvilken skatt skulle ingå till landstingen, att efter dessas befogenhet användas till premier för dödande af rofdjur och jagtens förbättrande i allmänhet; dock att, efter Kongl. Maj:ts bepröfvande undantag kunde göras, så att befrielse från afgift finge ega rum för skärgården och några af de Norrländska länen».

Det med motionen afsedda ändamål, att bereda ökad skydd åt vårt matnyttiga villebråd, är utan gensägelse godt; men med allt skäl kan

Bih. till Riksd. Prot. 1877. 8 Saml. 2 Afd. 2 Band. 1 Häft.

ifrågasättas huruvida detta ändamål vinnes genom stadgande af det innehåll, som motionären begärt.

I motionen finnas omnämnda tre slag af jägare, hvilka föreslagna stadgandet om årlig jagtafgift skulle gälla, nemligen verkliga jägare, tillfällighetsjägare och krypskyttar.

För den verklige jägaren, som med insigt och beräkning sköter jagten, skulle föreslagna afgiften utgöra en onödig, ja orättvis tunga, vare sig han idkar jagten å eget område eller, efter aftal, å andras, då han i de flesta fall får erlægga ett icke så obetydligt arrende. Man skulle till och med kunna tänka sig, att stadgandet om afgift skulle verka motsatsen af hvad dermed blifvit afsedt, om jägaren finner lämpligt att utöfver vanliga behofvet af villebråd fälla så mycket att dess värde godtgör honom för den erlagda afgiften.

Att tillfällighets- eller som de af motionären äfven benämnas söndagsjägare af afgiften låta afskräcka sig från att fortsätta sina jagtbedrifter, torde möjligen inträffa, men dermed lär väl föga vara vunnet med afseende å skyddet af det matnyttiga villebrådet, för hvilket dessa jägares uppträdande med deras till ordspråk vordna oskicklighet icke innebär någon egentlig fara. Detta senare antyder äfven motionären, då han i sin motion yttrar, »att tillfällighetsjägare i allmänhet hafva ringa fördel af jagten».

Hvad krypskyttar beträffar, hvartill böra räknas icke allenast de, som under tillåten och otillåten tid olofligen jagar på andras egor, utan äfven de, som å loflig jagtmark idka jagt under otillåten tid, så måste de betraktas såsom det matnyttiga villebrådets farligaste fiender och mot dem skulle således föreslagna stadgandet hufvudsakligen vara rigtadt, men för sådana jägare kan och skall icke förekomma annan afgift än böter, hvarom äfven strafflagen och Kongl. jagtstadgan lemna bestämmelser. Eller huru skulle man kunna tänka sig att staten så att säga legaliserade deras verksamhet genom att af dem uppbära jagtafgift. För öfrigt behöfver det knappast sägas, ännu mindre bevisas, att dessa jägare aldrig kunna bindas med någon afgift för en jagt, till hvars idkande de aldrig anmäla eller kunna anmäla sig; och härmed är man inne på den punkt, som innebär den starkaste anmärkningen mot motionärens förslag, nemligen svårigheten, för att icke säga omöjligheten, att utöfva kontroll deröfver att alla, som idka loflig jagt (och om andra jägare kan icke vara fråga) hos vederbörande myndighet ordentligt erlægga sin årliga afgift. Äfven om t. ex. kronobetjent eller annan, hvilken det skulle åligga att

öfvervaka ofvannämnda afgifters betalande, anträffar en person å jagttåg, utrustad med alla tillbehör för villebråds fällande, kan han mötas med den uppgift att jagten afser rofdjur af ena eller andra slaget, och i de allra flesta fall blir det svårt att få behörigen utredt huru sig dermed rätteligen förhåller. Det synes Utskottet, som om de skattskyldiges godfinnande skulle få ett vidsträckt spelrum och jägarens debetsedel komma att bero af hans större eller mindre redbarhet och laglydnad; men ett lagstadgande, som sålunda skulle nästan uppmana till öfverträdelse, vore ytterst förderfligt.

På grund af hvad anfördt blifvit får Utskottet hemställa:

att Herr N. J. Boströms ifrågavarande motion
måtte af Kammaren afslås.

Stockholm den 15 Februari 1877.

På Utskottets vägnar:

EUG. CLAIRFELT.
